

ponovno oživljajo v njem pristna lirična razpoloženja nekdanjih, tudi mladostnih »trenutkov«, ki zaznavajo nevidno, pa toliko globljo povezanost človeških misli in src v neomejenem prostoru in času.

Krhek, prelesten glas tega pesnika, ki si je že nekoč z neponovljivo naravnostjo prisvojil značilno gesto pesniškega intimnega dvogovora, nago-varja s svojo neprirejeno modrostjo in izravnanoostjo še posebej današnjega bralca, izpostavljenega novim, pa nič manjšim bivanjskim bojaznim ter negotovostim, s katerim se bo očitno moral slej ali prej, tako ali drugače, spoprijeti vsak od nas.

František Benhart

Iz Jesenskega dnevnika

Eduard
Petiška

Večkrat proti jutru

stopim iz gostega grmovja sanj
in razvidno vidim stopnišče,
po katerem korakam k tvojim vratom.
Zvonim, nihče pa ne gre odpret,
zvonim in zvonim,
a naenkrat se zaslišijo koraki
na stopnicah za mano,
vračaš se od nekod,
toda nikdar te ne zagledam.
Tako se vračajo pesniki,
ne prihajajo izza vrat, ki pri njih čakamo,
nas presenetijo z druge strani.
Nevidni nam zapuščajo slišno

utrip korakov navzgor, udarjanje srca,
stopanje.

Ne nehaš se bližati,
kot se bližajo pesmi že stoletja
nečemu, kar ni moč izraziti
in kar ne kaže obraza.

*

Smolnato sonce kaplja med drevesi
in iz mahu se dimasto dviguje pozabljen dan praveka,
tudi dimi na obzorju hlinijo ognjenike.
Bližnja cesta sopiha in doni,
po njej drvi okorna žival.
Vse to je že bilo tu,
ko je pogoltala zemlja plamene
v svojo notranjost. Zdaj lahko
pričakuje plamene le še iz veselja.
Midva pa tu stojiva,
zalita z jantarjem odhajajočega dne,
gledava naokrog ter prisluškujeva,
da ne bi zamudila trenutka,
ko se bo končal pravek.

*

Okna gostilne proti večeru sijejo,
toplota in cigaretni dim,
pribežališče ali cilj?
Ali pa zbor tistih,
ki prepoznavajo stvari s tipom,
z jezikom, z ušesom,
ne verjamejo pa v ničesar,
kar ni stvar.
Zato rečejo ljubezni:
postelja;
sovraštvu:
daj, kar imaš,
prijateljstvu:
toda na pol,
zakonu: komat.

Okna gostilne sijejo,
stenj gotovosti izgoreva,

za okni v temi in megli
blodi Don Kihot
med velikani in škrti,
ki jih je želel videti,
ter pobira sence,
tiste pred stvarmi,
ne pa za njimi.

*

Luna stajena od megle
tiho steka po drevesih
in zraven glasba
tvojih in mojih korakov
in pritajeno sikanje v suhem listju,
sikavo začudenje,
da sva zmerom na začetku,
čeprav je minilo štirideset let.
Nekateri ljubezni traja začetek dolgo,
pa jesen je samó
slačenje poletja,
preden bova oblekla pomlad.

*

Prej ko boš odšel, se podpiši,
toda ne v drevesno skorjo,
to počenjajo ljubimci,
toda ne na zid,
to počenjajo otroci,
toda ne na reko s svojo senco,
to počenjajo obupanci.

Prej ko boš odšel, se podpiši,
da te lahko berem,
kot beremo pradavno morje
na obrazu skalovja,
valovanje, prival, naval
nečesa, kar je odšlo
in pustilo za sabo v skalni brazgotini
šop cvetočega vresja.

*

Kaj je pomembno?

Ne zgodaj, ne prepozno,
točno tam in nikjer drugje,
da bi se posrečilo, da bi
se dotaknila
na istem križišču.

Pa se bova prepoznala?

Od vseh čudežev najskromnejši
je čudež srečanja,
navadno je tako plah,
da ubeži, preden pride do njega.

Pa so trenutki,
ko pomerjamo, kar imamo,
po tistem, kar smo zgubili.

*

In nazadnje

se boš našel v pokrajini,
toda iz druge strani,
kjer Sizifa žene pred sabo skala
in Tantal je postal hrana svojih otrok.

So. Kdo pravi, da jih ni?
Sadijo drevesa s koreninami navzgor
ter širijo dvom o kopninah.

To ne pelje nikamor,
a vsi, ki gredo v to slepo smer,
kričijo, da vidijo.

Ne. Sem nisem hotel.
Kaj pomaga. Si že tu.
Torej vsaj poslušaj.

Nekoč boš pričal.

*

Tudi tukaj so živeli ljudje...
Med štirimi stenami raste divji bezeg

in namesto podrtega stropa
plapola sinje nebo.
Veter tu hodi po prstih,
tu so pokopani objemi ter solze.
Stopil sem noter, ne da bi potrkal,
zadnji regrati so obrnili oči
sem, k pragu hiše.
Kot da me poznajo, kot da sodim sem.
Ne, nisem tu doma,
samó stoletje,
ki neprenehoma pripravlja pogin,
je moj dom.

*

Vest tiho pospravlja položaje,
zapušča jamice po bosih nogah,
ki jih je poškodoval lasten umik,
kaplje človeške krvi na poti,
čigav je ta podpis!
Pokrajina se spreminja pri vsakem koraku,
v novi pokrajini bo malokdo prepoznal,
da je vest pospravila položaje.

Samo kaplje krvi v prahu poti
dokazujejo, koliko trpljenja
stane človeka,
ko zapusti samega sebe.

*

Zadnji list,
vsak ga kdaj napiše,
pa tegale si napisal ti.
Prej ko bo odločen
dolg spor
prihoda in odhoda,
boš spustil na pol droga pismo.

Obljubljaš, da se bova dobila,
jaz pa slišim drug glas
o nečem drugem.

Za golimi vrsticami
brez lističja utehe
se zmeraj bolj temni gora.
Lahko bi jo premagali,
le nosača je treba najti
za skupno breme
na stroške našega,
že tako dovolj zadolženega
življenja.

Prev. Fr. Benhart